

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/341/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111223084
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3111223084.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO 35 724 803, zastúpeného Tomášom Kušnírom, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO 36 613 843 proti odporkyni K. J., štátnej občianke Slovenskej republiky, bytom X. č. XX, Z. I. O., za účasti vedľajšieho účastníka popri odporkyni Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove, Važecká č. 16, IČO 421 76 778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom v Stropkove, Nám. SNP č. 7, o zaplatenie 1.016,67 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 2. decembra 2013, č. k. 14C/156/2012-78 jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** nahradiť vedľajšiemu účastníkovi popri odporkyni trovy odvolacieho konania vo výške 95,29 eur zaplatením advokátovi vedľajšieho účastníka popri odporkyni, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v záhlaví uvedeným rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým uplatnil proti odporkyni nárok na zaplatenie 1.016,67 eur s príslušenstvom. Odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľovi uložil zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi popri odporkyni náhradu trov vo výške 189,60 eur. Okresný súd uviedol svoje skutkové zistenia, podľa ktorých právny predchodca navrhovateľa uzavrel s odporkyňou dňa 22.06.2004 zmluvu o flexipôžičke, na základe ktorej bol odporkyni poskytnutý úver vo výške 30.000,-Sk pri úrokovej sadzbe 17,90% ročne. Odporkyňa sa zaviazala platiť úver v 43 mesačných splátkach po 950,20 Sk, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 22.07.2004 a konečná splatnosť úveru bola dňa 22.01.2008. Dlžník bol povinný splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase, spolu s úrokmi a ďalšími poplatkami dohodnutými v zmluve a dodržiavať dohodnuté zmluvné podmienky. Odporkyňa svoj záväzok zo zmluvy o úvere neplnila a úver sa stal predčasne splatným dňa 30.01.2006. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu 1.066,66 eur (32.134,20- Sk), ktorá pozostáva z istiny 740,84 eur (22.318,55 Sk), riadneho úroku 180,59 eur (5.440,45 Sk) a úroku z omeškania 0,84 eur (25,31 Sk) a ostatného príslušenstva a poplatkov 144,39 eur (4.349,89 Sk) v súlade s výpisom z účtovných kníh peňažného ústavu. Navrhovateľ pohľadávku VÚB, a.s. so sídlom v Bratislave, vymáha na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08.12.2006; a táto skutočnosť bola odporkyni písomne oznámená. Na základe uvedených skutkových zistení okresný súd dospel k právnomu záveru, že uvedená zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou s poukazom na ust. § 52 OZ, v zmysle ktorého je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Právny predchodca navrhovateľa v danom prípade konal ako dodávateľ v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a odporkyňa vystupoval ako spotrebiteľ,

keďže sa jedná o fyzickú osobu nepodnikateľa, ktorý si bral úver ako " spotrebný bezúčelový." Jednou z charakteristických čít spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprimerané zmluvné podmienky, teda ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa. Za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať aj podmienku, uvádzanú v zmluvných podmienkach o uplatnení Obchodného zákonníka vo vzťahu k premlčacej dobe, ktorá je podľa Obchodného zákonníka vyššia (4 ročná) ako pre občiansko-právne vzťahy (3 ročná). Spotrebiteľ nemá možnosť tieto zmluvné podmienky vo vzťahu k premlčaniu nijako ovplyvniť, pretože sú mu predkladané na podpis v predtlačenej forme bankou a spôsobujú jeho menej priaznivejšie postavenie. Preto okresný súd považoval za správne pri spotrebiteľskej zmluve aplikovať na premlčanie predpisu občianskeho práva, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie a na vznesenú námietku premlčania vznesenú odporcom ako aj vedľajším účastníkom aplikovať ust. § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba na uplatnenie dlhu začala plynúť od vtedy, ako sa mohlo právo uplatniť na súde po prvý raz. Účastníci si dohodli plnenie v splátkach, teda premlčacia doba začala plynúť deň nasledujúci po splatnosti tej - ktorej splátky, neuhradenej v dohodnutej lehote. Posledná splátka dlhu mala byť uhradená dňa 22.01.2008, avšak pre neplnenie povinností zo strany odporkyne bol dlh predčasne zosplatený už ku dňu 30.01.2006. Dňom nasledujúcim, teda od 31.01.2006 bolo možné uplatniť dlh na súde žalobou. Dňom 31.01.2006 začala pre navrhovateľa plynúť všeobecná 3-ročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 31.01.2009 a ak by prichádzala do úvahy 4-ročná premlčacia doba podľa Obchodného zákonníka, táto uplynula dňa 31.01.2010. Žaloba bola podaná na súde dňa 28.09.2011, teda po uplynutí premlčacej doby. Odporkyňa a vedľajší účastník popri odporkyňi sa premlčania dovolali. Súd premlčaný dlh nemôže priznať a preto súd žalobu ako neďôvodnú zamietol. Keďže došlo k zániku dlhu vznesenou námietkou premlčania, nebolo možné priznať ani úrok z premlčanej pohľadávky. Okresný súd dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu zo dňa 24.06.2010 považoval za absolútne neplatný právny úkon. Navrhovateľ pred uplatnením pohľadávky na súde spotrebiteľovi na podpis predložil dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu. Spotrebiteľ dohodu o uzavretí splátkového kalendára podpísal, jej obsahu však neporozumel a to ani v otázke premlčania, ktorá bola v jeho neprospech dohodou upravená na 10 rokov, pričom ani netušila, že uznáva už dlh, ktorý bol v tom čase premlčaný. Tento postup súd v súlade so závermi právoplatného rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 07.06.2012 č.k. 11Co/37/2012-90 posúdil ako zákonom zakázanú nekalú obchodnú praktiku, spočívajúcu v konaní bez odbornej starostlivosti spôsobilom narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Nekalou obchodnou praktikou dosiahnuté uznanie dlhu spotrebiteľom súd posúdil ako neplatný právny úkon, účinkom ktorého nemohlo byť predĺženie premlčacej doby na 10 rokov. Z týchto dôvodov okresný súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania vedľajším účastníkom ako aj odporkyňou a odoprel súdnu ochranu navrhovateľovi. Uvedené rozhodnutie je publikované na internete „Komisiou pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách...“.

Proti tomuto rozsudku navrhovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a jeho návrhu vyhovieť. Uplatnil odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom skutkovom a právnom závere okresného súdu - odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. Uviedol, že dňa 24.06.2010 odporkyňa podpísala Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len „Dohoda“), prostredníctvom ktorej odporkyňa uznala svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky uzavretej dňa 22.06.2004 vo výške 740,84 eur s prísl. čo do dôvodu a výšky. Predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených v § 110 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. Podpísaním Dohody došlo k začatiu plynutia novej 10ročnej premlčacej doby, teda právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10ročnej premlčacej doby v tomto prípade nastal. Z uvedeného dôvodu sa odporkyňa nemôže brániť námietkou premlčania. Rovnaký právny názor zastáva aj NS SR ČR v nasledovných rozsudkoch: 3Cz 6/68, 33 Cdo 155/2007, 33 Odo 934/2005, 33 Odo 1039/2004, 33 Odo 133/2005. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ považuje za absurdné, ak súd konaniu odporcu, ktorý si je vedomý svojho záväzku, avšak ten uhradený nebol, poskytne ochranu. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím

neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Navrhovateľ mal možnosť sa v tom čase domáhať zaplata pohľadávky na súde, čím by sa pohľadávka značne navýšila o trovy konania a pohľadávku by odporkyňa musela pravdepodobne uhradiť naraz. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že odporkyňa si svoje postavenie v čase podpisu Dohody nijako nezhoršila. Ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa (viď rozsudok Najvyššieho soudu České republiky sp. zn. 23 Cdo 1201/2009 a tiež komentár Občiansky zákonník I Komentár I. vydanie Praha, C.H.Beck 2008). Navrhovateľ nesúhlasil s priznaním trov konania vedľajšiemu účastníkovi popri odporkyňi. Zastával názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Navrhovateľ zastával názor, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Navrhovateľ má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania. Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Navrhovateľ poukázal na to, že uvedenú činnosť by malo byť schopné účelne zabezpečiť aj samotné združenie. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Obdobný právny názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012. Vzhľadom na to, že združenie udelilo právnomu zástupcovi generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu združenia, je tu dôvodná pochybnosť, či samotný vedľajší účastník mal vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania. Z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. V zmysle vyššie uvedeného navrhovateľ zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. Združenie v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca odporcov, pričom títo o vstupe združenia do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 13Co/36/2012. Navrhovateľ upozornil na to, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II. ÚS 78/03. Účelnosť je vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa a opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje jej medze. Navrhovateľ zastáva názor, že odmenu za úkony právnej služby poskytnuté právnom zástupcom vedľajšiemu účastníkovi popri odporkyňi v súdnej veci nemožno považovať za účelne vynaložené trovy. Združenie na ochranu spotrebiteľa nevstupuje do všetkých konaní, v ktorých je jedným z účastníkov konania spotrebiteľ, ale len do tých konaní, kde má záruky úspechu vo veci prostredníctvom opakovaných podaní, čo vedie k nehospodárnemu a neúčelnému priznaniu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril zástupca vedľajšieho účastníka popri odporkyňi. Navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny. Uplatnil náhradu trov odvolacieho

konania vo výške 95,29 eur. Uvedol, že okresný súd v odôvodnení rozsudku veľmi podrobne a náležite argumentoval, prečo predmetnej dohode nepriznal právne účinky a posúdil ju ako nekalú obchodnú praktiku. Už všetky odvolacie súdy dešifrovali nekalú obchodnú praktiku navrhovateľa pri podpise formulárovej dohody a posúdili ju ako neplatný právny úkon. Citoval rozhodnutia jednotlivých odvolacích súdov. K trovám vedľajšieho účastníka uviedol, že súd pri rozhodovaní postupoval v súlade s platnou legislatívou. Poukázal na stovky aktuálnych rozhodnutí krajských súdov, ktoré akceptujú právo spotrebiteľského združenia ako vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore. Trovy právneho zastúpenia treba považovať za účelne vynaložené trovy. Vďaka jeho činnosti došlo v konečnom dôsledku k zamietnutiu návrhu v celom rozsahu.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadřila.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. O odvolaní navrhovateľa rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať.

Predmetom posudzovania odvolacieho súdu v prejednávanej veci vzhľadom na obsah odvolania navrhovateľa bolo to, či Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len „Dohoda“), prostredníctvom ktorej odporkyňa uznala svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky uzavretej dňa 22.06.2004 vo výške 740,84 Eur s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky, spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ako to tvrdí navrhovateľ, alebo nejde o platný právny úkon, a preto z neho nemožno vyvodzovať oprávnenosť uplatneného nároku ani právny následok v podobe začatia plynutia 10-ročnej premlčacej doby.

Okresný súd predmetnú Dohodu posúdil správne ako neplatnú, keď vychádzal zo zistení pri súdnej kontrole Dohody. Uvedená Dohoda vychádzala zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou, ktorá vzhľadom na charakter zmluvných strán je spotrebiteľskou zmluvou, zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa spravuje zákonom č. 258/2001 Z. z. a pri jej posudzovaní sa uplatňujú zásady v ustanoveniach Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl.), ako aj ustanovenia zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ale najmä vzhľadom na členstvo Slovenskej republiky v EÚ, aj Smernica rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovým a právnym záverom okresného súdu, úplne a vyčerpávajúco odôvodneným v rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Predmetná dohoda, vzhľadom na okolnosti jej vyhotovenia formou formulára, ktorý poverená osoba v mene navrhovateľa predložila odporkyni na podpis, pričom účelom návštevy tejto osoby bolo dojednať splátky a docieľiť podpis odporkyne, je výsledkom nekalej obchodnej praktiky. Z výsledkov dokazovania, ktoré vychádzali aj z toho, čo uviedla odporkyňa (§ 132 O.s.p.), nepochybne vyplynulo, že táto ani nebola informovaná o skutočnom ciele návštevy poverenej osoby. Odporkyňa uviedla, že dohodu podpisovala z toho dôvodu, že potrebovala peniaze a navrhovateľ jej po podpise dohody požičal sumu vo výške 20.000,- Sk. Nevedela, čo znamená premlčanie, a nikto jej tento pojem nevysvetlil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu, že Dohoda vzhľadom na okolnosti jej uzavretia, ktoré boli zistené z vykonaného dokazovania, je neplatná, a preto z nej nemôžu nastať účinky podľa § 110 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku okresného súdu potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok okresného súdu potvrdiť.

Okresný súd rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

Trovy konania vedľajšieho účastníka predstavovali odmenu a náhradu hotových výdavkov advokáta, ktorých výšku a spôsob určenia upravuje vyhl. č. 655/2004 Z. z..

Navrhovateľ v odvolaní namietal, že uplatnená náhrada trov konania vedľajšieho účastníka predstavujú neúčelné náklady za právne služby, a to tak z hľadiska jednotlivých úkonov právnej služby, tak z personálneho aspektu. Samotné združenie má byť spôsobilé na poskytnutie kvalifikovanej pomoci spotrebiteľovi. Uvedené námietky navrhovateľa nemožno akceptovať.

Vychádzajúc z Článku 37 odseku 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania, ako aj z čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. § 25 O.s.p. , aj za situácie, že účastník (aj vedľajší účastník vzhľadom na jeho identické procesné práva a povinnosti ako účastníka konania), má zaručenú právnym poriadkom možnosť právnej pomoci.

Vedľajší účastník využil svoje právo na právne zastúpenie v tomto konaní, preto je potrebné posúdiť účelnosť poskytnutej právnej služby advokátom a výšku odmeny podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z..

Okresný súd priznal správne ako náhradu trov konania vedľajšieho účastníka odmenu a náhradu hotových výdavkov advokáta za právne služby, a to podľa citovanej vyhlášky, ktoré správne vo svojom uznesení špecifikoval.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Vedľajšiemu účastníkovi bola priznaná uplatnená náhrada trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu (§ 14 ods. 3 písm. b/ AT) 71,37 eur, k tomu náhrada hotových výdavkov 8,04 Eur (§ 16 ods. 3 AT) zvýšené o 20% DPH vo výške 15,88 Eur, spolu 95,29 Eur. Ich náhradu je navrhovateľ podľa § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť advokátovi vedľajšieho účastníka popri odporkyni. Lehota plnenia bola určená v súlade s § 160 ods. 1 O.s.p.- tri dni od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .